

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΛΑΙΕΡ, εφευρέτης της Βολαπύκ (έν σελ. 129). Έν τῷ Γ'. τόμῳ τῆς Κλειῶς σελ. 303 ἔτος 1887 ἐγράψαμεν ὀλίγα τινά περὶ τῆς παγκοσμίου γλώσσης βολαπύκ, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1881 μέχρι σήμερον ἔλαβε τοσαύτην διάδοσιν, ὥστε ἀριθμεῖ σήμερον ἱκανώτατον πλῆθος ὁπαδῶν, διδάσκεται ἀπὸ ἰδιαιτέρας ἑδρας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιέννης καὶ ἔχει τόσῳ στερεάν καὶ ἐνιαίαν διοργάνωσιν, ὥστε ἡ διάδοσις αὐτῆς αὐξάνει ὀσημέραι. Σήμερον παρέχοντες ἡμετέροις ἀναγνώσταις τὴν εἰκόνα τοῦ εφευρέτου τῆς βολαπύκ, Ἰωάννου Μαρτίνου Σλάιερ.

Ὁ βίος αὐτοῦ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ῥομαντικόν, εἶνε ὁ ἥσυχος βίος καθολικοῦ ἱερέως. Ἐγεννήθη τὸ 1831 ἐν Oberlauda τῆς Βάδης. Τώρα εἶνε ἐφημέριος ἐν Κωνσταντίᾳ. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τοῦ ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι 1881 ἐφεῖρε ἡ μᾶλλον ἐτακτοποίησε τοὺς κανόνας τῆς παγκοσμίου γλώσσης, τῆς ὁποίας τὸ ὅλον σύστημα εἶχεν ἤδη σχεδιάσει προηγουμένως, σπουδάζας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πεντήκοντα καὶ πέντε γλώσσας καὶ ἐπισκεφθεὶς διαφόρους λαοὺς καὶ χώρας.

2. Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΙΑΣ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Jacques Wagrez (έν σελ. 133). Ἡ συνήθεια τῆς ἐορτῆς τοῦ Μαΐου διετηρήθη ἐν Τοσκάνᾳ ἀπὸ ἀρχαίων χρόνων. Οἱ νεαροὶ ἀγρόται ἐνεπήγνυνον παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης των τὸν Μαῖον (majò) κεκοσμημένον μὲ στεφάνους, πορτοκάλια καὶ διάφορα γλυκίσματα, ἐξετέλουν χοροὺς καὶ ᾄδον τὰ γνωστὰ ἄσματα τοῦ μαΐου, ἐνῶ οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς πόλεως συνηθροίζοντο πρὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως κεκοσμημένοι τὴν κόμην μὲ στεφάνους ἀνθέων καὶ κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας χλοερούς καὶ ἡνθισμένους κλάδους, ὅπως διὰ παιδιῶν καὶ παραστάσεων παντὸς εἶδους ἐορτάσωσι τὴν ἔλευσιν τοῦ μαΐου μηνός, ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν νεότητα καὶ εἰς τὸν ἔρωτα.

Τοιαύτην παιδιὰν παριστᾷ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ἐπὶ τῆς ἀρχαίας πλατείας πρὸ τῆς Port' alla Croce συνήχθησαν ἐν ἐορτασίμῳ στολῇ πάντες οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς πόλεως μετὰ τῶν στύλων καὶ τῶν δένδρων αἰωροῦνται βαρεῖαι ἀνθέων πλεκτάνα καὶ φαεινῶς κυματίζουσι μετὰ αὐτῶν αἱ ποικιλόχροοι σημαῖαι. Ὁ ὥραίος νεανίας εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς εἰκόνης φέρων ἐπὶ τοῦ χρυσοῦφάντου ἐνδύματός του τὸ οἰκόσημον τῆς παλαιᾶς οἰκογενείας Rucellai καὶ καταγόμενος ἐκ τοῦ εὐγενεστέρου τῆς Φλωρεντίας γένους, παραδίδει εἰς τὴν ὠραιότατην τῶν νεανίδων τὸ σύμβολον τῆς ὠραιότητος καὶ ἀγνότητος, τὸ κρίνον, ὅπερ εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ σύμβολον τῆς πόλεως Φλωρεντίας καὶ οὕτω λαμβάνει διπλὴν σημασίαν. Αἱ λοιπαὶ νεάνιδες μειδιῶσι καὶ βλέπουσιν ἄνευ φθόνου τὴν ἐκλογὴν τοῦ νεανίου, ἐνῶ ὁ ἥχος τῆς σάλπιγγος κηρύττει μακρὰν τὴν δόξαν τοῦ ὠραιότατου κρίνου τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀρνου.

3. Η ΚΑΤΑΣΧΕΘΕΙΑ ΑΓΕΛΑΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ant. Seitz (έν σελ. 137). Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις παρουσιάζουσιν ἐν τῇ ἐκδόσει ὅλως διάφορον ὅψιν ἢ ἐν τῇ ἐκτελέσει των. Ἐξετάζοντες αὐτὰς λογικῶς πιθανὸν νὰ μὴ εὐρωμεν οὐδεμίαν ἀντίρρησην — ἡ δικαιοσύνη ἀπεφάνθη ἐπαξίως τοῦ ὀνόματός της· ἐνῶ ἂν κατὰ τύχην παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἡ ἀγανάκτησις ἡμῶν ἐξεγείρεται. Ἰδοὺ ἐν ἐκ τῶν ἀπείρων παραδειγμάτων· ἡ πτωχὴ χήρα μετὰ τῆς μεγάλης θυγατρὸς καὶ τοῦ ὀψιγενοῦς θυγατρίου της, εἶναι ἴσως εἰς θέσιν νὰ κερδίζωσιν ἐντίμως διὰ τῆς ἐργασίας των τὸν ἐπιούσιον ἄρτον καὶ νὰ ζῶσι πενιχρώτατα, ἀλλὰ ἐν-

τίμως. Ἐχουσι τὰς ὀρνιδάς των καὶ μίαν ἀγελάδα, ἡ ὁποία τοῖς ἔμεινε ἀπὸ παρελθόντας, εὐτυχεστέρους χρόνους καὶ τὴν ὁποίαν ὑπεραγαπῶσιν ὡς κυριωτέραν αὐτῶν τροφόν. Ἀλλ' ὁ πατήρ ἀποθανὼν κατέλιπεν αὐτοῖς μικρὸν τι χρέος, καὶ ὁ πλούσιος χωρικός, ὁ πιστωτής, θέλει τὰ χρήματά του. Παρακαλοῦσι, καθικετεύουσιν αὐτὸν νὰ ἔχῃ ὀλίγην ὑπομονήν, εἰς δύο τρία ἔτη εἰμποροῦν νὰ τὰ ἐξοικονομήσουν — ὄχι, θέλει τὰ χρήματά του. Ἐγείρει ἀγωγήν, καὶ ἔρχεται ὁ δικαστικὸς κλητὴρ μετὰ τοῦ ἀδυσωπῆτου πιστωτοῦ καὶ ἐπιβάλλει κατὰσχεν ἐπὶ τὴν ἀγελάδα. Τὸ ὅστις θὰ ἦνε ἔρημον χωρὶς τὴν ἀγελάδα, ἔρημον ὡς νὰ ἀπέθανε ἀνείς. Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς συντρίβεται, ἡ μεγάλη κόρη κλαίει καὶ ἡ μικρὰ εἶνε ἐξωργισμένη καὶ πειστωμένη — εἰς μάτην· ἂν δὲν ἐξοφληθῇ τὸ χρέος δικαιοῦται νὰ ἐγείρῃ καὶ νέαν ἀγωγήν καὶ νέας κατασχέσεις νὰ ἐπιβάλλῃ· ἴσως ἐκθέσῃ εἰς πληστηριασμόν ὅλο τὸ ὅστις καὶ εὐρεθῇ κανεὶς νὰ τὸ ἀγοράσῃ διὰ τὸ δέκατον τῆς ἀξίας „νομίμως“. Τὸ αἰσθημα τῆς φιλανθρωπίας διαμαρτύρεται κατὰ τῆς νομιμότητος ταύτης. Οἱ ἐκτελεστικοὶ ὑπηρεταὶ τῆς δικαιοσύνης εὐρίσκονται ἀκριβῶς διὰ τοῦτο εἰς δυσάρεστον θέσιν, διότι το καθήκοντα αὐτῶν ἐνίοτε ἀντιστρατεύονται πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν διότι εἰς τινὰς περιστάσεις εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ ἐκτελέσωσιν ὅτι ἀντιτάσσεται εἰς τὸ δημόσιον αἰσθημα καὶ ἴσως εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν αἰσθηματα. Ὁ Βίκτωρ Οὐγὼ συνέγραψε τοὺς „ἀθλίους“ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέρους τούτου τῆς δικαιοσύνης. Ἄν ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία θὰ εὖρῃ ποτὲ τὸ μέσον νὰ συμβιβάζῃ ἐν ἐκάστη περιπτώσει τὰς ἀπαιτήσεις τῆς δικαιοσύνης μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς φιλανθρωπίας, τίς οἶδε;

4. ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ E. Keyser (έν σελ. 140). Ἦδυνάμην νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι τὰ παιδιά ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον μὲ κεκρυμμένας πτέρυγας. Αἱ πτέρυγες αὗται οὐδέποτε γίνονται ὁραταί, ἐν τούτοις αὐξάνουσι καὶ τείνουσι κρυφίως ν' ἀναπτυσθῶσιν. Ἀφῆσε ὄρθιον εἰς μικρὰν ἀπὸ σοῦ ἀπόστασιν παιδίον, τὸ ὁποῖον μόλις ἔμαθε νὰ περιπατῇ, καὶ ἔκτεινον αὐτῷ τοὺς βραχίονας· δὲν τρέχει ἀμέσως νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας σου ὡς πτηνόν, τὸ ὁποῖον μόλις ἤρχισε νὰ κινῇ τὰς πτέρυγας του; Ὑπὸ τὰ παράθυρά μου τρέχει ὁμάς παιδιῶν φωνάζοντων καὶ θορυβούντων· ἡ κίνησις των μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε πτήσις, ἡ τοῖς αὐξάνει τῆς βαρύτητος λαμβάνει ὀριζοντίαν διεύθυνσιν. Σκιρτῶσιν ἄδιακοπῶς καὶ τὰ σκιρτήματά των μοὶ φαίνονται τόσαι μάταιαι ἀπόπειραι πτήσεως· ἐν τούτοις ἱκανοποιοῦνται μὲ τοῦτο. Ὁρῶνται, ἀγαπῶσιν ἐμπαθῶς τὴν ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἵππων πτήσιν καὶ ἐτι περισσότερον τὴν αἰώραν. Αὕτη εἶνε ἡ ἀληθὴς πτήσις δι' αὐτά, διότι αἰωροῦνται εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ ἄπειρον.

Τὸ αἰσθημα τοῦτο εἶνε ἡ λυδία λίθος τῆς ἐσωτερικῆς νεότητος· ἐν τῇ ἱκανοποιήσει αὐτοῦ ἔγκειται τὸ θέλγητρον τοῦ χοροῦ, τῆς ὀχίσεως τῆς ἱππασίας. Θὰ παρατηρήσῃς ἡμέραν τινά, ὅτι δὲν αἰσθάνεσαι πλέον τὴν ἐνδύμυχον ἀνάγκην τῆς πτήσεως καὶ τότε θὰ παύσῃς νὰ χορεύῃς· θὰ ἱππεύῃς μόνον, ὅταν τὸ ἀπαιτῇ ἡ τὸ καθήκον ἢ ἡ ὑγεία σου· ἢ ἄλλη τις ἐξωτερικὴ ἀνάγκη. Τότε θὰ ζητῇς ἡμέρους καὶ τιθασούς ἵππους.

Αἱ ὠραῖαι πτέρυγες ἐχάθησαν — κρῖμα! Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νὰ τὰς διατηρήσῃ εἰσέτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν ἰδεῶν του καὶ νὰ τὰς συνειδήσῃ εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς θελήσεώς του! οὗτος θὰ δυνήθῃ νὰ τὰς κινῇ ἐπὶ μακρότερον χρόνον παντὸς ἄλλου. Αὕτη εἶνε ἡ αἰωνία νεότης τοῦ καλλιτέχνου. Διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἵπταται αἰωνίως ἐπὶ τοῦ πηγάσου.

